

1862

AUTHOR/KEY FIGURE

Carl Ploug

FACTS

Document type:
Note

Archive:
Mappe 38 nr. 26

TRANSCRIPTION

Afventer transskription

†
Johanne Bissen.

Født i Næskov 15de Februar 1836,
død i Rom 29de Juli 1862.

Bag Dyrehavens rødmeende Trægrupper sank
Septembersolen, sommervarm og straalende blank;
Da drog hun bort fra Hjemmet, den nygifte Viv,
For hende laa i Solglands det kommende Liv.

Thi ung var hendes Sjæl og ustakket hendes Mod;
Let over Veiens Sten havde dandset hendes Fod,
Og Modgang havde været en Hing, som foer hen,
Som reiste Sindets Bølger og lagde dem igjen.

Og hendes Phantasi var af Trækfugleart,
Den havde vovet mangen en lang og vildsom Fart;
Men nu var Maalet klart: over Land, over Sø
Hun haged mod den fundne «Lyksalighedens Ø».

Mens Vognen rullede bort, og hun dreiede sig om,
For at vinke Farvel til sin Barndoms Helligdom,
Hun skuede dog fremad, tillidsfuld og glad,
Og længtes efter Livet i den «evige Stad».

Hvor Konsten gaar i Skole i Oldtidens Ruin
Og lærer af Billedstumper Græsk og Latin,
Der længtes hun at bygge hos en skabende Aand
Og fange Lod i Alt, der gik ud fra hans Haand.

Over Fremtidens Svælg hendes Tanke kasted Bro
Og hvalved sig et Tempel i Konstnerens Bo,
Hvor Idealet lyste i ufordupket Glands
Og laante hendes Gjerning et Gjenskin af hans.

Men stakket blev den Lykke, hun skued i sin Drøm;
Nær Evighedens Hav alt rullede Livets Strøm:
Da Julisolen gløded den gule Tibers Sand,
Da dukked Natteskyggen alt over Himlens Rand.

Da haged hun ei længer mod det Ukjendte frem,
Da vendte hendes Tanke til det forladte Hjem;
Da smægted hendes tørstende, feberhede Mund
Kun efter et Post fra det kjole Øresund.

Da ledte hendes Øie ved Natlampens Skær
Efter Dem i det Fjerne, som hun havde kjær;
Da kaldte hun sin Moder med svindende Rest,
Og længtes at sove igjen ved hendes Bryst.

Da haged hun ei længer — da viftede der Fred
Fra Paradisets Palmer til den Doende ned;
Da laa hun og ventede den nære Afskedsstund
Uden Frygt, uden Gru, med et Smil om sin Mund.

Og Gud hende kaldte til sin «evige Stad»,
Hvor Sygdom vorder karsk, og hvor Smerte vorder glad,
Hvor Livets hele Gaade er gjellettet og forstaaet,
Hvor Idealet lever og Maalet er naaet.

Men Han, som hende kaldte i Ungdommens Aar
Fra den begyndte Gjerning og Kjærlighedens Vaar —
Hans Dom er aldrig uret, hans Villie aldrig blind;
Kun han formaar at skue i Fremtiden ind.

Han veed, hvi han forener, og hvi han skiller ad,
Og hvi han slukker Glæden i bitre Taarers Bad;
Ad mange Veie fører han til det samme Maal,
Ad Naade og ad Lykke, ad Lidelse og Taal.

Han give vil igjen, hvor han maatte tage bort,
Og han vil reise op, hvor han ramte tungt og haardt;
Han drager Savnets Fure, at den kan bære Trest;
Han lægger Sorgens Sæd, for at modne bedre Hest.

Thi hvile hun i Fred i det fjerne Sydens Jord!
Saavist skal Graven dækkes af milde Rosers Flor,
Og Mjødets smelte sammen i et trøstefuldt Qvad
Med Haabet om at mødes i Guds «evige Stad»!

C. Ploug.

SKOVLAR-MUSEET
København
Nr. 26